Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 58

JEAN DE LA HIRE

5 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Misterul lacului

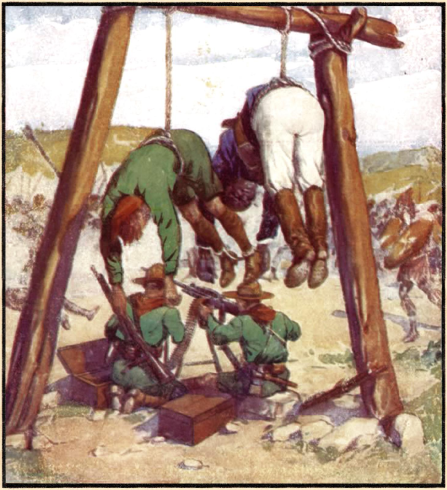

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

CITIŢI:

ULTIMELE NOUTĂŢI APĂRUTE IN EDITURA ZIARULUI „UNIVERSUL"

Diverse însemnări de I. Suchianu Lei 40
Icoane Dunărene de M. T. Romano „ 75
Despot Vodă de C. Gane „ 80
Din alte ţări de D. Marcu Beza

IN CURAND VOR APARE:

TRECUTE VIEŢI DE DOAMNE ŞI DOMNIŢE, de d. C. Gane, ediţia II-a complet revăzută şi bogat ilustrată; PE ARGEŞEL, de d. I. Botezi, un frumos roman din viaţa satelor noastre; DIN VIAŢA FAMILIEI BRATIANU, de d-na Sabina Cantacuzino, un volum de peste 400 pagini, cu numeroase planşe, reprezentând momente din viaţa Brătienilor.

LA LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL"

SE GĂSESC:

Caete de dictando, aritmetică, desemn, caligrafie, muzică :: Maculatoare din hârtie velină, de scris şi tipar :: Blocuri de desen :: Blocuri numerotate şi nenumerotate :: Plicuri oficiale, comerciale şi fantezii. Registre comerciale :: Cerneluri negre, chimice şi colorate, etc. etc. cu preţurile cele mai avantajoase.

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

MISTERUL LACULUI

CAPITOLUL I

LEII PRINŞI CU LAŢUL

Ce ciudată poziţie aveau cei trei cercetaşi italieni! Ş cât de primejdioasă!

Raimondo, Marius şi Jean Bart fuseseră aruncaţi de un cutremur de pământ în fundul unei râpe, un fel de groapă, odată cu doi lei, o leoaică şi trei lei mici.

Puştile nu mai le erau de folos de oare ce se umpluseră de pământ şi cei trei curagioşi tineri nu mai aveau decât revolverele şi cuţitele de vânătoare, evident nefolositoare împotriva unor asemenea fiare flămânde!

In momentul în care cercetaşii constataseră defectuozitatea armelor lor, Marius avusese prezenţa de spirit să se refugieze cu ceilalţi pe un mic platou, cu câţiva metri mai sus, unde ajunseseră printr'o serie de salturi acrobatice.

Refugiaţi acolo, tinerii puteau aştepta asaltul leilor primindu-i cu focuri de revolver bine ochite.

Ii regăsim pe toţi trei în această situaţie.

Aşteptau de un sfert de oră evenimentul firesc; adică atacul fiarelor înfometate. Acesta se produse brusc, fără veste.

— Atenţie! — avu timpul să strige Marius.

Leoaica sărise. Saltul o adusese până sus, pe stâncă, de care îşi prinse înzadar unghiile.

— Fiasco! — strigă Milanezul.

— N'am avut timpul nici să ochim! — zise Jean Bart.

Raimondo relua:

— Cred că suntem pierduți dacă nu găsim altă tactică de luptă.

„Gloanețele revolverelor nu vor avea alt rezultat decât să întărite și mai mult fiarele. Dacă una singură ajunge aci, suntem pierduți.

— Chiar dacă nu ajunge, e vorba cum ieșim de aci. Nu sunt suficiente forțele noastre spre a ne cățăra pe acest perete neted...

— De asta nu-mi pasă așa mult — răspunse Romanul. Zomba și Calar nevăzându-ne venind, până la noapte, vor veni să ne caute. De sus ne vor arunca lațuri, legate unul de altul, și vom eși...

— Bravo! — întrerupse Milanezul. Mi-ai dat o ideie, Raimondo!

— Ce?

— Cuvântul „laț", pe care l'ai pronunțat!

— Ei bine! — întrebă Ligurul.

— Ei bine! Nu ghiciți?

Și cu toată situația critică, Milanezul începu să râdă.

Jos, leii se agitau.

— Uitați-vă, repede — exclamă Romanul — Sunt sigur că de data vom fi atacați chiar de lei.

— Dar, nu ai vorbit tu de laț? Mi se pare că noi ne cam pricepem să-l aruncăm! Să încercăm să-i prindem pe lei cu lațul de gât, apoi legăm capetele lațurilor de trunchiul acesta, de exemplu.

— Bravo Marius!

— Bravisimo!

Deja ingeniosul Lombard și deslegase lațul dela cingătoare și îl pregătea pentru lansare.

Raimondo și Jean Bart se pregăteau și ei la fel.

— Atențiune! — strigă Milanezul. Eu prind leoaica.

Și Jean Bart:

— Eu leul din dreapta, acela mai galben!

— Bine. Mie îmi rămâne cel brozat din stânga. E tocma în fata mea.

— Aruncăm unul după altul?

— Da, da!

Marius înaintă brusc pe marginea blocului, făcu gestul viguros și aruncă lațul. Greutatea de plumb șueră trăgând frânghia. Rând pe rând ,la iuțeală, ceilalți făcură la fel.

In grabă, înainte de a vedea efectul, cercetașii legară solid frânghiile de un trunchiu rupt dar înfipt bine între stânci.

Raimondo zâmbi satisfăcut.

— Asta e!

— Da! Mii de milioane de pipe!

— Pe Cristofor Columb, asta se chiamă o lovitură!

Strânși de gât de frânghia care se încolăcise de ma multe ori, cele trei fiare se zbăteau, dar nu destul de înfuriate; păreau mai degrabă mirate de ceeace li se întâmpla.

— Aide, că vă invităm noi acum, scumpii mei leișori! — urlă Marius și începu să tragă cu revolverul în ei.

Aceștia, atinși de gloanțe se sbăteau furioși, trăgând cu violență de frânghie.

Raimondo și Jean Bart, deși cu revolverele în mână, îl lăsau pe Marius să tragă. Erau gata să intervină numai în cazul când fiarele ar fi încercat să sară din nou spre ei.

Ceace prevăzuse Marius, se adeveri. Cele trei fiare deveniră nebune de furie. In cele din urmă fură silite să cadă sdrobite de oboseală, incapabile să se miște, în timp ce puii le dădeau mirați, târcoale.

— Acum să încercăm să ne mișcăm de aci. O să trimitem pe urmă pe Zomba cu oameni să ucidă leii și să ia lațurile.

— Ușor de zis! — murmură Jaen Bart.

Raimondo căzu puțin pe gânduri. Fără să se mai ocupe de fiarele acum inofensive, cei trei cercetași coborîră în imensa groapă și îi făcură inconjurul.

Peretele, aproape circular, era peste tot drept, înalt, imposibil de escaladat. In unele puncte erau crăpături, proeminențe, care eventual ar fi putut servi la cățărare. Dar erau prea fragile și nu puteau suferi o apăsare prea mare.

— E inutil să ne încăpăţânăm.

– Constată Raimondo — cu singurele noastre puteri, nu mai eşim de aci niciodată !

— Cred şi eu ! — afirmă laconic Jean Bart.

Marius, a cărei fantezie îl făcea să creadă că nimic nu e imposibil, privea împrejur, reflecta, calcula.

Dar de data asta, nu mai avu nevoie să inventeze unul din acele planuri ingenioase care îi salvase de atâtea ori.

Cât duraseră peripeţiile pomenite mai sus soarele coborâse spre orizont şi umbrele nopţii începură să năvălească în groapa enormă. Deodată o voce veselă isbucni de undeva:

— Stăpâne ! Zomba e sus !

Cei trei cercetaşi tresăriră de bucurie.

— Zomba ! Suntem salvaţi !

— Era şi timpul !

Sus pe stânci se profilau formele negre ale lui Zomba, Calar, Riki şi câţiva soldaţi zanzibarieni.

Nu trebuiră multe preparative. La comanda, prin semne a lui Raimondo, Zomba, cu un laţ, lasă jos o puşcă încărcată cu şase gloanţe explosibile. Raimondo, cu sânge rece, ochi şi ucise pe cei trei lei.

Pui de lei fură leagţi cu frânghii, traşi afară şi lăsaţi liberi.

Cu ajutorul frânghiilor deznodate de pe trupurile leilor, cercetaşii fură traşi afară din groapă.

Noaptea se scobori pe neaşteptate clară, luminată de miriade de stele.

Mergând spre campament, cercetaşii povestiră lui Zomba şi Calar incidentele din după amiaza aceia care li se păruse nesfârşită.

Caravana simţise cutremurul dar nu avusese, din fericire, nimic de suferit.

Jean Bart emise părerea că acea perturbaţie sismică fusese de aceiaş natură ca a vulcanului de noroi, eşit în mijlocul fluviului Rovuma, ceace Raimondo şi Marius aprobă.

La campament zanzibarienii făcură cercetaşilor o primire plină de bucurie. După o masă substanțială care îi învioră, tinerii se culcară să doarmă un somn bine meritat.

Zomba și Calar aveau grije de paza campamentului.

Noaptea fu liniștită afară de înfiorătorul concert al fiarelor înfometate care umblau după pradă prin pădure

CAPITOLUL II.

PE LACUL NYASSA

A doua zi, dis de dimineață, fu reluat marșul spre vest. Cei trei cercetași precedau coloana. Zomba și Calar erau pe flancuri spre a supraveghea trupa a cărei ordine era perfectă.

In mijlocul caravanei, micul Riki, conducea cavaleria caravanei, adică cei trei asini și patru zebre cu poveri.

La coadă, doi zanzibarieni, care erau mai puternici și mai inteligenți, făceau funcțiunea de subofițeri.

Erau Kalorno și Kivu.

După calculele lui Jean Bart, geograful expediției, trebuiau să ajungă la lacul Nyassa înainte de înoptat, dacă nici un incident nu li se va mai întâmpla.

— Mii de pipe! Am o poftă nebună să ajung la acel lac faimos. M'am săturat de atâta mers prin păduri mai mult sau mai puțin virgine.

Raimondo și Jean Bart râseră.

Raimondo zise :

— Și eu m'am săturat. Mă bucur de pe acum de perspectiva de a mă găsi comod instalat pe vedeta cu vapor, unde Jean Bart va fi și căpitan și pilot !

— Mărturisesc — zise acesta — că de abia, aștept să mă găsesc pe apă. N'o să se strice după indigestia asta de pământ.

De data asta râse Milanezul. Jean Bart continuă :

— Nu vă grăbiți ! Trecerea lacului Nyassa nu e tocmai o excursie de plăcere !

Ei bine, Jean Bart, tu care ești doctor în geografie, ai putea să ne spui ceva despre lacul acesta misterios — zise Raimondo.

— Nu zău, e așa de misterios ? — adăugă glumeț, Marius.

— Chiar foarte misterios — răspunse Jean Bart cu un ton care nu mai era deloc glumeț. Livingstone, care l'a vizitat în mare parte, a întâlnit mari primejdii. In definitiv lacul e foarte puțin cunoscut afară de o parte dinspre apus, unde englezii au făcut ceva stabilimente.

— Dar pe coasta de est, unde suntem noi ? — insistă Raimondo.

— Ei bine ! — răspunse Jean Bart — e misterul necunoscutului, cu populațiile sale sălbatece, într'o natură ciudată, abia întrevăzută de exploratorul englez, cu lei, rinocerii, jaguari, crocodili și șerpi boa.

— Drace !

— Mii de pipe !

— Cât despre lac, n'a fost măsurat decât aproximativ. Se știe că are aproape 570 kilometri lungime, 90 kilometri lărgime mijlocie și o adâncime, pe alocurea, de două sute metri.

— Drace ! Dar e o mică mare !

Jean Bart continuă :

— Furtuni isbucnesc adesea. Platoul pe care mergem cade prăpăstios în ape. Când vânturile isbesc în aceste stânci, se învârtesc cu violență, provocând apoi adevărate furtuni. Liwngstone era de câteva ori să cadă victimă.

— Nu importă — zise Marius — îmi place așa. Mai variem puțin !

Vorbind așa, cercetașii mergeau voioși ; la prânz se opriră să mănânce ceva și se odihniră o oră.

Apoi, cum norii potoleau arșița soarelui se puseră la drum.

Jean Bart anunță că dintr'un loc înalt s'ar fi putut vedea linia albastră a lacului Nyassa. Era o convingere din citite. Dar nu se înșela.

Către orele patru, Marius nerăbdător alergase înaintea tuturor, se opri pe o înălțime, scoase pălăria și strigă agitând-o furios :

— Lacul ! Lacul Nyassa ! Ce frumusețe !

Puțin mai târziu, întreaga caravană admira priveliștea.

Era acolo, dedesubt, la vre-o cinci sute de metri, cu promontorii păduroase, stânci și plaje.

Calar exclamă deodată:

— Stăpâne! Acolo sunt indigeni! Uită-te, fumul!

Arăta o cotitură a malului, de unde eșea un fum alburiu. Nu se putea ști de unde ese de oarece era după niște palmieri deși. Dar printre arbori se miscau niște umbre.

— Oamenii! Ce facem, Raimondo?

— Să-i lăsăm în treburile lor. Aș fi de părere să ne scoborim pe altă parte pe unde pare că e și mai ușor.

— Cred că avem pe aci și o plaje unde vom putea să ne montăm transatlanticul nostru, glumi Jean Bart.

— Ei bine, înainte!

După o jumătate de oră ajunseră la plaja indicată unde intenționau să petreacă câteva zile; timpul necesar pentru montarea îmbarcațiunii și pentru pregătirea operațiunilor coloanei pe lacul Nyassa și pe malul oriental.

Era un cuadrilater perfect; de trei sute metri lat. Spre vest se mărginea cu lacul. In celelalte puncte se iveau stânci înalte și abrupte, cu arbori enormi, stufoși, cu ramuri înfruzite bogat care acopereau totul.

Stânca dinspre est, în fața lacului era scobită adânc, ca o peșteră; pe aci, scoborî caravana.

La intrarea scobiturei aceleia, Marius ridică un zid făcut din pietre de diferite mărimi, îndărătul căruia două santinele trebuiau să vegheze în permanență.

In timp ce se pregătea masa, cei trei cercetași făcură o inspecție a locului unde intenționau să rămână câtva timp. Işi dăudră seama că sunt într'o tranșee inexpugnabilă, cu toate că de sus ar fi putut fi atacati cu proectile.

Stând în mijlocul plajei, vom fi înafară de bătaia proectilelor indigene. Cât despre săgeti sau lănci, vom face spre apă un adăpost cu acoperiș de unde să putem trage.

— Minunat, Jean Bart! — zise Raimondo. — Mâine vom începe construcția.

— Trebue să o facem puțin înapoi, spre a nu năvăli valurile lacului; ne va servi și pentru montajul vedetei.

— Bine! — aprobă Marius. — Dar eu aveam o altă propunere de făcut.

— Spune!

— Trebue să dăm un nume locului unde poposim: spre a ne putea înţelege...

— Ce nume propui?

— „Câmpul patrat".

Jean Bart zâmbi.

— De data asta, dragă Marius, nu-ţi-ai surmenat imaginaţia. N'ai avut decât să te uiţi în jurul tău spre a găsi un asemenea nume.

Raimondo adăugă:

— Marius nu vrea să se obosească. Prevede că lacul îi va da destul de lucru!.. Dar, ce prepari acolo, Zomba?

Cu un zâmbet de satisfacţie, negrul care era vice-bucătarul expediţiei, când nu se amesteca şeful Marius, răspunse:

— Zamba are o idee să gătească, aşa cum noi făceam altă dată! Marius care se cam temea de fantezia gastronomică a bravului abisinian, avu un surâs uşor.

— Care e ideea?

— Stăpâne! E ceva care cunoşti! Şi ascarul râse, imitat de Calar şi Riki care îi dădea ajutor la bucătărie.

— A râde nu însemnează a răspunde, zise grav Lombardul.

Zamba luă poziţia de drepţi, salută milităreşte şi zise solemn:

— Noi facem risoto à la milanese!

Marius fu atât de mirat încât nu mai putu să articuleze un cuvânt.

— Mii de mii de milioane de pipe pline cu tutun! Tu, Zomba meriţi medalia de ciocolată!

Şi îl bătu cu palma pe pieptul gol în vreme ce ascarul râdea din toată inima bucuros că făcea plăcere stăpânului său iubit.

— Când vei fi aproape gata să mă chemi să pun eu parmezanul. O să vedem dacă şi acum Jean Bart şi Raimondo vor strâmba din nas, ca altă dată!

Cercetaşul se întoarse spre oamenii care deschideau lăzile numerotate.

— Dar îmbarcaţia noastră? — zise.

— E demontată în trei zeci de părţi, împreună cu căldarea şi cu motorul.

— Lemn avem?

— Se înțelege ! Un detașament de zanzibarieri se duce mâine la tăiat într'o pădure, sus, pe stâncă; pe urmă îl vom tăia în dimensiunile voite.

— Nu ne va lipsi combustibilul — observă Raimondo.

— Cât timp ne va trebui să montăm vedeta — întrebă Marius ?

— Nu se știe. S'o vedem întâi.

Zanzibarienii lucrau activ. Ciocane și clești, unelte diferite, toate își găseau întrebuințarea dorită.

Vaporașul era de oțel și piesele se montau perfect laolaltă, cu ajutorul unor șurupuri speciale.

Când toate piesele fură scoase din lăzi, bine aliniate, una lângă alta, cei trei cercetași rămaseră puțin nedumeriți. Mai rămâneau trei lăzi ermetic închise.

— Ce o fi aci ?

- Nu cred să fie provizii !

— Să întrebăm pe Calar ! — zise Raimondo. Chemat, Calar alergă în grabă.

— Am găsit toate lăzile cu piesele vaporașului. Totuși mai rămân trei pline. Ce e înăuntru, Calar ?

Figura negrului exprima cea mai vie mirare.

— Nu știu ce conțin ! — zise el.

— Predecesorii noștri nu ți-au vorbit nimic în această privință ?

— Nu.

— Bine, Calar. Poți să-ți vezi de treabă.

— Câțiva negri începură să desfacă lăzile misterioase. și în curând cercetașii găsiră, după definiția lui Jean Bart „niște bucăți de un fel de ștofă, ușoară, impermeabilă, împăturată cu grije".

— E numărată ! — adăugă Raimondo. Ligurul dădu ordinul ca toate să fie depuse cu precauție, pe nisip. Marius găsi o cutie mică de mușama.

O deschise și strigă :

— Tăcere ! citesc ceva !

Citi :

— Instrucțiuni spre a monta un balon Montgolfier conținut în lăzile 6, 7 și 8...

— Un balon ! — întrerupse Jean Bart. — Ce fericire ! Vom putea sbura !

— In orice caz, cu laturile noastre, vom face un balon captiv spre a explora împrejurimile.

Marius continua să citească. Manuscrisul fusese redactat de unul din conducătorii expediției care murise și pe care cercetașii noștri îl înlocuise.

Lombardul citi încet, șezând jos pe nisip. Deodată se sculă, strânse notele și le puse în buzunar. Impuse tăcere și zise solemn :

— Raimondo, Jean Bart, vă cer o favoare.

— Acordată să fie. Ce este ?

— Spune !

— Lăsați-mă pe mine să dispun de acest balon. Vreau să-l înalț eu și eu să fiu căpitanul.

Cei doi cercetași nu puteau refuza un lucru care nu avea nimic extraordinar.

Lombardul sări în sus de bucurie, îmbrățișe pe amici, chiar și pe Zomba. Apoi ordonă :

— Puneți toate piesele în lăzi și închideți-le. Mâine ne ocupăm de montare. Azi am lucrat destul. Acum să mâncăm un risoto milanez de care o să se ducă vestea

Și alergă spre bucătării.

CAPITOLUL III.

TERIBILA AVENTURA A BALONULUI

După faimosul risoto, din care mâncară și Romanul și Ligurul cu toată antipatia lor pentru parmezan, toți intrară în corturile lor spre a se odihni în timpul nopței.

A doua zi, în zori, începu lucrul. Ajutat de Calar și de o duzină de negri, Jean Bart începu montarea vaporașului. Cu alți opt oameni sub conducerea lui Zomba, Marius se ocupă cu montarea Montgolfierului; piesele se uneau ermetic între ele cu ajutorul unei soluții speciale din care găsiră câteva bidoane. Raimondo cu restul soldaților se suise pe stânci.

Se auzeau izbituri de topor care tăiau arborii cei mai uscați, care erau prefăcuți în piese trebuincioase vaporașului. Riki, activ ca o albină, alerga de colo până colo transmițând ordine.

Munca nu va fi întreruptă decât la amiază, pentru masă.

— Când vaporașul va fi gata, vom da o serbare nautică!

— Eu o recepție aeriană, când voi termina balonul! — răspunse Marius râzând.

Raimondo adăugă, vesel:

— Când voi fi tăiat atât lemn cât îmi trebue să umplu remorca vaporului, vă ofer un prânz naval, terestru și aerian de o să vă lingeți degetele, mai mult ca de rizotoul lui Marius.

Toți făcură haz.

Noaptea trecu repede și în zori, toți erau voioși la lucru. Din fericire vremea era frumoasă, câțiva nori, bineveniți, mai potolea arșița. Nici un indigen nu fusese văzut până atunci.

In seara zilei a treia nu mai era de făcut decât :

1) Să se lanseze pe apă vaporul ceace era treabă ușoară, podețul de alunecare fiind gata.

2) Să se umfle balonul, lucru ce cerea o oră, grație unui ingenios aparat de descompunere a aerului și adunarea hidrogenului.

— Pe mâine ! — ziseră cei trei cercetași privind aparatele gata, înainte de a merge la culcare.

A doua zi, fu ziua cea mare. Toți se deșteptară devreme. Nimeni nu avea presimțirea grozavelor lucruri ce avea să se întâmple.

— Mii de pipe ! — Strigă Marius eșind din cort. Ce nume va avea, dreadnought-ul nostru, fraților ?

— Afară de o părere contrarie, eu i-aș zice Săgeata, în amintirea aeroplanului lăsat de noi în Mesopotamia — zise Jean Bart.

— Se aprobă ! — răspunseră veseli ceilalți doi.

După o oră, vaporul plutea pe apă, cu remorca sa care îi era atașată și care trebuia să păstreze combustibilul pentru o călătorie mai lungă.

Balonul se legăna în aer, reținut de frânghii care avea la capăt săculeți cu nisip. Nacela ședea pe pământ, cu instrumentele necesare și cu ceva provizii alimentare.

Avea frânghiile necesare și o ancoră specială. Inăuntru era și mașina cu tuburile speciale de hidrogen.

Marius construise, cu un trunchiu rotund, un scripete pentru cazul când balonul ar fi fost întrebuințat captiv.

Totul era gata. Zanzibarienii ședeau cu arma la picior și trompeta dădu semnalul. Pe vaporaș și în nacela balonului fâlfâiau acum tricolorul italian.

— Trăiască Italia ! — strigară emoționați cei trei cercetași.

— Trăiască Italia ! — repetară ca un ecou, Zomba, Calar și cei patruzeci și șase zanzibarieni.

Trompeta sună din nou. Calar comandă :

— Pe loc repaus !

Apoi la un semn al lui Raimondo :

— Jos armele !

Armele fură făcute piramide și aliniate în fața corturilor.

— Rupeți rândurile !

— Să înceapă serbarea ! — Strigă Raimondo.

Această zi trebuia consacrată odihnei și meritatea petreceri. Vânatul era abundent și până la prânz toți luară parte la pregătirea pantagruelicului ospăț. Se destupară câteva sticle cu șampanie cu ocazia botezului vaporului și se mâncă cu poftă.

După două ore de odihnă, de glume și râsete se hotrî să se facă o ascensiune cu balonul.

Toți trebuiau să ia parte de oarece ascensiunile trebuiau făcute pe rând.

— Cine se suie întâi ? — întrebă Marius.

— Tu cu Jean Bart, fiindcă ați lucrat mai mult. Va veni și Zomba cu voi. Apoi eu cu Calar, Riki, Kalono și Kivu. Apoi negri, patru câte patru, cu tine, Marius, care vei fi pilot, zise Raimondo.

Marius, Jean Bart și Zomba intrară în nacelă, în timp ce Raimondo, Calar și doi zanzibarieni manevrau scriptele balonului care trebuia să rămână captiv.

Aerul era calm .O ușoară adiere dinspre lac nu stânjenea ascensiunea.

Intre timp, tocmai deasupra locului unde poposiseră cercetașii, se ivi un nor negricios. Dar cum părea că se îndepărtează, nu îngrijoră pe ascensioniști.

Dar, cu iuțeala unor anumite fenomene atmosferice tropicale, se produse atunci un vârtej puternic care supse balonul în sus.

Scriptele, sub neașteptata impulsie, scăpă controlului lui Raimondo și a celorlalți. Frânghia se rupse cu violență. Și în timp ce un concert de exclamații și de strigăte răsuna jos, cei trei navigatori căzură unul peste altul în nacelă.

— Ce s'a întâmplat ?

Zomba avu un strigăt de groază :

— Uitați-vă !

Cei doi cercetași se repeziră la parapet.

Se părea că balonul intrase în infern. Fulgere continue, descărcări electrice fulgerătoare, țâșneanu în jurul lor. Totul fără cel mai mic sgomot, în mijlocul unei întunecări grozave.

Balonul suferi o mişcare rotatorie. Apoi fu o învârtire furioasă în mijlocul miriadelor de flăcări electrice.

Căldura era aşa de mare, încât nenorociţii crezură că se sufocă.

— Se învârteşte capul! — gemea Zomba aruncat în fundul nacelei.

Jean Bart, căzu cu capul în jos, aproape asfixiat. Marius căzu şi el peste ei.

Transportat de o putere diabolică, jucăria forţelor electrice condensate în nori, aerostatul sări în câteva secunde la mari înălţimi.

Cel dintâi care deschide ochii fu Marius. Se uită în jos dar nu văzu decât norul cel negru plin de electricitate.

După ce aspirase balonul, mişcarea de ascensiune fusese aşa de repede, încât balonul trecuse prn norul nefast şi scăpase mult mai în sus.

Marius avu intuiţia celor ce se întâmplase.

— Cred că suntem scăpaţi — zise el.

Consultă barometrul.

— Drace — continuă să vorbească singur. — După ce am urcat prea repede, cred că acum coborâm la fel.

Aruncă lest. Apoi se ocupă de amicii săi leşinaţi.

Jean Bart era cu faţa în sus, acoperită cu braţele încrucişate. Faţa îi era violacee. Un şuerat îi eşea prin dinţii încleştaţi.

Lombardul scoase din caseta cu medicamente, pe care avusese precauţia s'o ia, o fiolă cu oxigen, pe care o deschise sub nasul lui Jean Bart.

Corpul avu o uşoară convulsiune.

Faţa deveni mai puţin congestionată, se inundă de sudoare.

Cu un flacon de eter, îl fricţionă pe frunte. După câteva minute, Marius îl văzu deschizând ochii. Genovezul era robust. Nu-i trebui mult spre a-şi veni în fire.

— Unde suntem? Ce s'a întâmplat?

Zomba, între timp îşi revenise singur.

Marius explică repede evenimentele.

— Acum ce facem?

— Coborâm!

— Se înţelege! Dar unde vom cădea? In apă sau pe pământ?

Toți se aplecară peste nacelă. Văzură la o depărtare incalculabilă lacul uriaș și conturul aproape circular al unei insule păduroase.

Marius deschise grăbit calvula care dădea drumul hidrogenului din balon care începu să coboare repede.

Când crezu că e deajuns, tânărul închise valva și aruncă nisip spre a încetini coborârea.

— Suntem chiar deasupra insulei, la vre-o două sute metri altitudine.

Ținând coarda valvei, Milanezul o deschidea la fiecare trei zeci de secunde spre a da drumul hidrogenului.

Balonul cobora încet, cu ușoare sguduituri. Grație atmosferei liniștite ajunseră ușor de pământ.

Balonul, pe jumătate desumflat, nu mai avea puterea ascensională, să se urce cu greutatea oamenilor și a nacelei.

— Debarcă, Zomba, și leagă-l de arborii aceia.

— Bine, stăpâne!

Operația se făcu cu bine.

Balonul fu prins apoi cu încă două frânghii, așa ca atunci când toți se dădură jos din nacelă, el se legăna la o jumătate de metru de pământ.

— Cred — zise Jean Bart — că ar fi bine să punem în ordine generatorul de hidrogen, ca să putem eventual să plecăm imediat.

— Da! N'ar mai trebui decât să tăiem frânghiile.

Balonul fu umflat ușor la loc.

Intre timp, cercetașii se gândeau că Raimondo, cu vaporașul său, trebue să fi scotocit lacul în toate părțile.

Când operația fu terminată, Marius verifică instrumentele de bord, iar Zomba exploră împrejurimile.

Jean Bart și Marius se urcaseră pe o înălțime, luând câteva fotografii.

Zomba la marginea pădurii își zicea:

— E bine! E un singur drum de mers în insulă!

Dar întorcând capul, văzu deodată la câțiva metri, o potecă strâmtă care duea în pădure.

— Or fi sălbateci în insulă, sau e potecă de animale? Să văd!

Mergea admirând vegetația când deodată se simți apucat, aruncat pe pământ, legat, cu căluș în gură și luat în spinare cu ușurință ca și când n'ar fi cântărit peste optzeci de kilograme.

Zomba fu stupefăcut de acest lucru.

Agresorul îl ducea fugând spre pădure. Ascarul privi spre cel de-al doilea indigen care fugea în urma sa.

Era un tânăr bronzat, cu părul negru, lins și abundent, împletit într'o coadă peste cap. cu ochii vioi. Un nas larg, buze groase. Avea un scut rotund și o suliță dințată.

Abisinul văzu cu durere, la câțiva pași, legați și trântiți pe pământ, pe cercetași.

— Stăpâne ! stăpâne ! — strigă după ce reuși să scape de căluș.

— Ești rănit, Zomba ? — întrebă Marius îngrijorat.

— Nu ! Dar voi ?

— Nu, — răspunse Jean Bart.

— Mii de pipe ! Ne-am lăsat prinși așa !

— Ticăloșii trebue să fi văzut venirea noastră. Trebue să se fi speriat la început văzându-ne căzuți din cer. Dar s'au recules și ne-au prins.

— Trebue totuși să le fie frică de balon. Uite-i cum îl dau târcoale.

Intr'adevăr, vre-o treizeci de indivizi erau adunați acolo. Vorbeau toți deodată, într'o limbă necunoscută. Gesticulau și păreau că se îndeamnă să intre în nacelă. Dar nici unul nu aveau curaj să o facă.

— Zomba, ce rasă sunt acești idioți ? — întrebă Marius

— Nu știu, stăpâne !

— Indigenii din insulele Nyassei — zise Jean Bart — au renume de canibali.

Unul dintre sălbateci se desprinse de grup și veni către cercetași. Purta un colier de scoici, cu dinți de animale și pietricele înșirate.

Ajuns în fața prizonierilor, început un discurs întrerupt de gesturi violente, care arătau mereu balonul.

Când isprăvi, Marius făcu gesturi care ar fi putut însemna :

— Desleagă-ne întâi și apoi vedem noi ce e cu balonul

Indigenul nu înțelese.

Păru că se gândește, apoi chemă pe un alt indigen

Iarăș fu o discuție violentă între ei.

Marius avu un strigăt de bucurie.

Prinsese oarecum sensul vorbelor. Șeful indigen vrusese să spună:

— V'am văzut căzând din cer în acel lucru rotund. Vă dau drumul, dacă nu ne faceți rău și ne învățați și pe noi cum să ne ridicăm în nori cu obiectul acela. Fateki e numele meu.

Marius servindu-se de o englezească rudimentară, răspunse încet:

— Trebue să ne liberați pe toți de oarece eu singur nu pot ridica balonul.

Liberi, putem lua cu noi pe șef și pe Fateki să-i plimbăm prin nori.

Interpretul explică șefului vorbirea.

Acesta se înfurie, apostrofând pe indigen și asvârli cu sulița în Marius.

Arma se înfipse în pământ la două degete de capul cercetașului. Apoi furiosul șef vorbi iar interpretului.

— Ce zice? — întrebă Marius.

— Nu se încrede în tine — răspunse acesta. Cei doi albi vor rămâne legați și vor fi uciși și mâncați dacă se întâmplă ceva șefului.

— Bine. Dar albii nu fac nimic până nu se sfătuesc între dânșii.

Lasă-mă să vorbesc cu ai mei și își dau răspunsul.

Repede cei trei călători se sfătuiră.

— Suntem în mâinile acestor bestii!

Trebue să le facem pe plac. Eu intru în nacelă cu Fateki. Voi încerca să mă sui așa ca să vadă Raimondo unde ne aflăm în raport cu campamentul nostru.

— De acord.

Fateki, natural, nu pricepuse nimic din vorbirea lor italienească. Lombardul îi spuse:

— Fateki poate să anunțe că cei doi tovarăși ai mei consimt să rămână prizonieri cât timp vom sbura noi. Dar trebue să vină și Fateki cu noi, sus, spre a putea da șefului explicațiile trebuincioase.

Indigenul nu mai putea de bucurie.

După câteva minute, desfăcut de orice legătură, Marius se îndreptă spre balon cu cei doi indigeni, când deodată isbucniră strigăte îngrozitoare din pădure.

Se întoarseră și văzură sărind în poiană o mulțime de sălbateci.

Șeful, care vru să se apere, fu isbit de o suliță, doborât și legat.

Surprins de neașteptatul atac, Marius fu aruncat jos și legat pentru a doua oară. Și Fateki fu făcut prizonier. Cu toți trebuiră să asiste neputincioși la oribilul carnagiu ce avu loc.

Din cei treizeci de oameni care formaseră banda de Roați, numai doi mai tăiau: șeful și interpretul. Ceilalți zăceau în bălți de sânge.

Invingătorii, care nu pierduseră nici un om — atât de repede fusese atacul — erau aproape două sute cincizeci. Ei adunară cadavrele și formând o coloană urlătoare, fără să se ocupe de balon, dispărură cum au venit în pădure.

Fără să-și poată explica acea dispariție neașteptată, cei trei călători împreună cu șeful rănit și cu Fateki care murmura o invocație ciudată, rămaseră părăsiți acolo.

Zomba se uită la Marius :

— Cred că s'au îndepărtat sălbatecii !

— Și eu cred, de oarece nu-i mai văd.

— Atunci am scăpat.

Zomba, spre mirarea generală, se ridică făcând să-i cadă legăturile de la mâini și picioare, grație unor abile întorsături.

— De un ceas sunt liber ! Vream să liberez pe Jean Bart și să sar cu el în balon, când au năvălit sălbatecii. Am stat atunci liniștit.

Bravul ascar desfăcu într'o clipă pe amicii fericiți.

— La balon ! — strigară cu toții.

In timp ce Zomba se îndrepta într'acolo, tinerii își aduseră aminte de aparatul fotografic pe care îl lăsaseră mai încolo când năvăliră sălbatecii.

Alergară să-i caute, când un strigăt de durere le atrase atenția.

Era Roatul rănit.

— Bucuria ne face răi — zise Jean Bart .

Să liberăm pe acești nenorociți.

Jean Bart reluă :

— Erau duşmanii noştri, dar acum merită mila noastră.

Deodată vre-o douăzeci de sălbateci năvăliră din nou, îi prinseră şi îi legară din nou. Alergară spre balon ducând pe cercetaşi în spinare. Cinci dintre ei săriră în nacelă care fu teatrul unei lupte grozave.

Abisinianul trânti doi cu pumnii săi. Alţi indigeni covârşiră în curând pe Zomba şi Jean Bart, care căzură înăuntru.

Intre timp, câţiva indigeni, fără să ştie ce fac, tăiară frânghiile care ţineanu balonul şi acesta îşi luă sborul

Marius şi un grop de sălbateci fură trântiţi la pământ. Aerostatul uşurat, dispăru într'o clipă.

Ducea cu el doi sălbateci îngroziţi de spaimă şi pe Zomba cu Jean Bart, miraţi de cursul evenimentelor.

CAPITOLUL IV

ȘIRETENIA LUI MARIUS

Căzând jos, Marius văzuse balonul luându-și sborul. Credeau că de data asta Zomba și Jean Bart sunt pierduți.

— Totuși — se gândi el — Jean Bart e calm și curajos. Zomba de asemeni se uită împrejur spre a vedea ce fac indigenii.

Mirarea acestora, văzând că fuge mașina, era de nedescris. Multă vreme rămaseră cu ochii holbați în direcția unde dispăruse minunea.

Apoi se adunară într'un consiliu în jurul lui Marius, care ședea pe iarbă lângă Roatul rănit și interpret.

Consiliul dură mult.

Pe înoptate, consiliul se termină și trei dintre ei veniră spre prizonieri.

Examinară lung pe Marius, Fateki și pe șeful Roato.

Primilor doi nu le făcură nimic.

Dar văzând că șeful e grav rănit, îl duseră pe o stâncă ce ședea ca o masă, ceva mai încolo.

Unul dintre cei trei sălbateci ridică un cuțit, desemnă în aer niște semne curioase, apoi îl imfipse până la mâner în inima lui Roato. Alți indigeni preparară imediat un foc, și pregătind o frigare pe care o înfipse în corpul nenorocitului, începură liniștit să-l frigă.

Spre a nu vedea acel spectacol oribil, Marius închise ochii. Fateki, din potrivă, strigă ceva cu voe plângătoare.

Când li se părură antropofagilor că friptura era gata, o tăiară în bucăți pe piatra de sacrificiu, și își împărtiră îngrozitoarea hrană.

Rugăciunile lui Fateki se făceau mai insistente.

Unul din învingători, pusese dinaintea lui Fateki o bucată de friptură omenească. Acesta, care avea mâinile legate la spate, se suci cu greutate și devoră cu gura carnea sângerândă.

Marius simți că-și pierde cunoștința.

Se simți luat pe sus, purtat pe un fel de targă și dus prin pădure. Unde? De oboseală, de emoție, nu-și mai dădu seamă de nimic.

Când se deșteptă, a doua zi, cu greu putu să-și adune ideile. Era legat de mâini și de picioare, cu frânghii lungi care îi permiteau mișcarea, de un pom gros în mijlocul unui sat de corturi și colibe de ale sălbatecilor.

După poziția soarelui, trebue să fi fost orele unsprezece dimineața.

Dormise mai mult de patrusprezece ore. Se simțea odihnit.

Văzu pe jos, lângă el, într'un fel de vas, un soi de marmeladă, foarte dulce pe care o duse la gură, sorbind apoi cu lăcomie.

In timp ce se minuna că nici un indigen nu se zărea prin împrejurimi, apăru Fateki. Eșea dintr'o colibă și ținea în mână o suliță dințat., ceeace era semn de libertate.

Incet, maestos, se apropie de Marius și îl salută:

— Ce face fratele meu alb? — zise.

— Bine — răspunse cercetașul pe acelaș ton. Dar fratele meu negru e liber?

— Da! Șeful Pinților a recunoscut în mine un înțelept, a cărui faimă e neîntrecută. M'a grațiat cu condiție să rămân la el. Acum sunt un fruntaș Pinto, nu un mizerabil Roat.

— Fateki e un mare înțelept, — zise Marius, ascunzându-și desgustul ce-i inspira canibalul — Marius e prietenul lui!

— Marius e numele fratelui meu alb?

— Da!

— Ei bine! Cunoaște Marius soarta carei îi este rezervată?

— Nu! Fratele meu Fateki o cunoaște?

— De sigur. S'a hotărît în sfatul de astă noapte. Pinti vor să îngrașe pe omul alb, apoi să-l mănânce...

La aceste cuvinte pronunțate așa de natural, Marius nu se putut ține să simtă un fior rece pe șira spinării.

— Dar fratele meu să fie liniștit. Fateki a dat un sfat în favoarea lui Marius. Pinții au consimțit.

— Ce sfat ?

— Iată. Marius nu era șeful oamenilor albi, veniți cu mașina rotundă ?

— Ba da.

— Marius poate să spună dacă mașina rotundă e un zeu, sau numai o barcă de-a albilor, care în loc să plutească pe ape, sare în aer ?

La acea întrebare, care dovedea că sărbatecii nu aveau o minte chiar așa de obtuză, cercetașul răspunse :

— Dacă spui fratelui meu ce este într'adevăr mașina rotundă, ce îmi fac ?

— Depinde ! — răspunse repede înțeleptul. — Să vorbească fratele meu și apoi Pinti vor hotărî.

Milanezul stătu la îndoială.

Ceeace ar fi spus, decidea de soarta sa. Trebuia să spuie că balonul e o devinitate ? Sau să facă să priceapă adevărul acele creere înapoiate ?

Ezitarea fu de scurtă durată.

— Mașina rotundă nu e un zeu.

Fratele meu Fateki a dovedit că e o mare inteligență, când a crezut că mașina rotundă e o barcă de-a albilor. Fateki e un mare înțelept pentru că a știut ceeace numai eu puteam să știu.

Sălbatecul râdea măgulit.

Lombardului îi veni o ideie.

— Mașina sburătoare a fost inventată și construită de mine. Ea mă ascultă de la distanță. O fac să meargă în toate părțile, și numai eu pot s'o fac.

Ințeleptul tăcu, se gândi puțin apoi zise liniștit :

— Atunci fratele meu alb a poruncit mașinei să plece. Dece ?

— Pentru că am văzut că Pinti puseseră mâna pe o manivelă care, dacă ar fi rămas aci mașina, ne-ar fi ucis pe toți.

— Fratele meu a făcut bine ! — zise indigenul.

De altfel, fără să știu de ce ai dat drumul la mașină, eu am ghicit, amintindu-mi cum șefii corăbiilor albi, numai suflând într'o trompetă, fac să plece vaporul. Acum fratele meu trebue să aducă îndărăt mașna.

Marius răspunse :

— Se va face cum dorește fratele meu Fateki. Dar pentru a rechema mașina, trebue să am mâinile și picioarele libere și să fiu pe malul lacului când va răsări soarele, de oarece mașina e departe.

— Dacă Pinti aprobă dorința fratelui meu Marius, el aduce înapoi mașina !

— De sigur.

— Când ?

— Mâine, când se va însera, de oarece trebue o zi întreagă până ce ordinele mele să ajungă până la mașina care sboară departe.

— Bine. Marius va fi curând liber.

Și Fateki se îndreptă spre o colibă mai mare, din mijlocul satului.

Din toate colibele eșiră o mulțime de femei și copii și cercetașul trebui să le rabde curiozitatea lor rătăcioasă.

Fateki apăru din nou, strigă ceva și mulțimea se împrăștie intrând în colibe.

— Fratele meu Marius trebue să promită că nu ca face nici un rău.

— Promit.

— Trebue să juri pe oasele tatălui tău.

— Jur !

— Bine !

Cu trei lovituri de cuțit, Fateki liberă pe prizonier.

Marius surâdea. Știa că pe malul lacului, va reuși să fie văzut, fie de cei de pe vaporaș, fie de cei din balon.

Acesta era scopul propunerii sale. Dar situația era delicată : dacă în douăzeci și patru de ore nu se înapoia masina rotundă, indigenii l'ar fi ucis ca pe un înșelător.

Din fericire, Milanezul era optimist.

— Poate — își zicea el — mă vor găsi prea slab și cât va dura îngrășarea, voi putea fi salvat..

Gândindu-se astfel, intrase cu Fateki în coliba cea mai mare.

La inceput nu văzu nimic. Apoi ochii obișnuindu-i-se cu semiobscuritatea, văzu vre-o doisprezece sălbateci stând pe trunchiuri de arbori tăiați, ca pe niște scaune.

Aceștia nu se mișcară și nici nu ridicară ochii.Fumau.

Dar Fateki zise Lombardului :

— Frații mei, șefi Pinti, vor întovărăși pe șeful alb, mâine, pe malul lacului.

Cei doisprezece indigeni puseră lungile pipe pe pământ, lângă arme, ridicară brațele și strigară în unison :

— Orarao ! orarao ! orarao !

Inteleptul se întoarse spre Marius.

— Fratele meu alb să repte cuvntele de prietenie.

Și, ridicând brațele, Fateki strigă la rândul său :

— Orarao ! orarao ! orarao !

Marius îl imită.

Indigenii făcură semne de aprobare.

Intră un indigen cu o suliță dințată, un cuțit și trei zagaie pe care le depuse la picioarele tânărului. Ii întinse o pipă plină de tutun.

Bravul cercetaș nu se lăsă rugat.

Puse luleaua în gură în vreme ce un indigen îi dădea cu un cleşte de lemn, un tăciune aprins. Dar cercetașul refuză.

Se scotoci în buzunar și scoase chibrituri de acelea care nu se sting, ori cât ai sufla în ele.

Milanezul găsise o cutie întreagă de acest fel de chibrituri, într'o ladă de-a expediției.

Se gândise că, servindu-se de acest chibrit, va face o puternică impresie asupra acelor ființe credule și ignorante, focul fiind pentru ei lucrul cel mai de preț și pe care îl obțineau cu greu.

După ce își aprinse pipa, duse chibritul la gură și suflă tare.

Flacăra se aplecă, se lungi într'o parte, dar ardea cu vioiciune.

In fața mirărei de nedescris a indigenilor, Marius avu o idee genială. Așteptă ca flacăra să fie aproape de sfârșit și brusc, băgă chibritul aprins în gură. Apoi îl scoase înroșit și îl arătă sălbatecilor.

Aceștia tăceau. Luară cu teamă bucățica de lemn și o trecură din mână în mână cu exclamatii surde.

Apoi unul din ei o puse cu grije printre celelalte amulete ce le avea într'un săculeț, la gât, și toți se adunară să delibereze încet.

Marius fuma liniștit, într'un colț.

După o deliberare de o jumătate de oră, Fateki zise respectos și grav:

— Orarao! Fratele meu Marius e un mare șef! El comandă vaporul rotund care sboară în aer și ține în mână focul fulgerului.

E mare! E puternic! E stăpân! Pinti sunt niște copii pe lângă el!

Orarao! Șeful alb trebue să dea fiecărui șef Pinto un lemn de foc! Când mașina rotundă se va întoarce, o să-i învețe cum să umble cu ea și o va da cadou tribului. Apoi va fabrica alte bețe de foc. Cu aceste condițiuni, fratele meu Marius, va fi cel de al patrusprezecelea șef de trib și primul între toți.

Va avea de soție pe cea mai frumoasă Pinto din ținut și i se va da mancat în fiecare zi o pulpă de copil. Am spus.

Acum fratele meu Marius să raspundă!

La aceste înfricoșătoare propuneri la care Marius nu se aștepta, el rămase un moment încremenit.

Dar știu să-și ascundă impresia si se prefăcu că rămâne într'o adâncă meditație.

Sălbatecii respectară tăcerea s...

— Nu trebue să examinez propunerea — se gândea Marius. Unicul lucru important e chestia cu fabricarea chibriturilor. Dacă le dau cutia și le arăt întrebuințarea, îmi pierd orice prestigiu. Și pe deasupra pierd și un obiect foarte prețios. Mai bine le dau un chibrit sngur, ei nu-l vor putea aprinde și eu îmi păstrez superioritatea mea. Cât despre fabricare, ne vom mai gândi. Trebue să fiu șiret și mai cu seamă să câștig timp .

Nu disper să revăd vaporașul și montgolfierul până mâine.

Inălță capul și spuse lui Tateki că primește dar că nu poate da Pinților decât câte un foc de om.

Acela care ar fi fost capabil să aprindă focul ar fi avut mai mult.

— Asa a fost decis de zei — zise tânărul. Zeii nu vor ca lemnele cu foc să intre în mâinile celor ce nu știu să se servească de ele. La celelalte propuneri voi răspunde după înapoierea mașinei rotunde, pentru că eu aș muri imediat dacă aș deveni fiul adoptiv al tribului și aș mânca făptură de om fără să fi consultat pe zeul familiar care se găsește în mașina rotundă.

Aceste cuvinte corespundeau prea bine cu superstițiile sălbaticilor spre a nu le primi acești copii care erau indigenii.

Fiecare șef primi câte un chibrit, dar după ce l'au învârtit în mâinile făcute apărătoare așa cum văzuse făcând pe alb, nu reușiră să scoată nici cea mai mică scântee.

După ce arătă că e zadarnic să-l frece pe orice obiect, Marius luă un băț dela un indigen și frecându-l de cutia ascunsă cu dibăcie între degete, îl aprinse ridicându-l triumfător în sus, spre stupefacția Pintilor.

Fu ultimul act al ciudatei conferințe. Toată ziua, cu armele cu care fusese dăruit, Marius în tovărășia lui Taketi, vizită satul.

Nu mâncă decât acel soi de marmeladă, foarte dulce și destul de hrănitoare.

Il considerau ca pe un oaspete, nu ca pe un prizonier, deși era supravegheat de aproape. Știa bine că dacă nu și-ar fi ținut promisiunile, l'ar fi ucis, măcar pentru a vedea până unde îi merge puterea divină.

Intrebă pe Faketi

— Ce fac Pinții cu prizonierii lor?

Ințeleptul zâmbi.

— Fratele meu a văzut cu propriii săi ochi.

Făcea aluzie la Roatul ucis și mâncat.

— Bine. Dar nu fac și excepții?

— Ba da. Cazul meu — răspunde mândru Fatekii. E foarte greu să ucidă un om ca mine.

Marius abia își putut stăpâni râsul.

— Știu. Dar când prizonierul e prea slab.

— Cum e frățiorul meu ?

— Tocmai.

— Atunci îl pun la îngrășat. Așteaptă apoi până e la punct pentru friptură.

— Fateki a mâncat vreodată carne de alb ?

— Nu, niciodată.

— Fateki știe că albii au o carne tare ?

— Marius de unde poate ști ?

— Dela alții care au mâncat.

— Ei bine, dacă Marius nu aduce înapoi mașina rotundă, noi o să-l îngrășem și când îl vom mânca o să știm dacă e bun sau nu.

Marius închise discuția.

Spre seară, obosit, se lung la picioarele arborelui de care fusese legat cu o zi înainte și adormi adânc.

Avu un vis urât care îl făcu să sară în sus, de sudoare.

— Ah! — murmură el — din fericire n'a fost decât un vis.

Totuși realitatea era și mai urâtă, după cum avea să-și dea seama foarte curând.

Citiți urmarea în fascicula No. 59 a
CELOR TREI CERCETAȘI
care apare Sâmbătă 18 Noembrie
FLUVIUL BLESTEMAT

Din „CEI TREI CERCETAŞI“
au apărut până acum:

No.
1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan

No.
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerinele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură

BIBLIOTECA PERSONALA
PUNCEKKA EMIL

* * *

Citiţi în numărul 59 care apare Sâmbătă 18 Noembrie, REZULTATUL TRAGERII PREMIILOR în valoare de 10.000 LEI acordate dezlegătorilor jocurilor CELOR 3 CERCETAŞI care nu sau putut publica în No. 58.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini
UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI